

Sygn. akt V Ca 86/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Maria Dudziuk

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Ł. R.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 24 września 2020 r., sygn. akt I C 113/20

1. zmienia zaskarżony wyrok i powództwo oddala oraz zasądza od powoda Ł. R. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. zasądza od powoda Ł. R. na rzecz pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 235 zł (dwieście trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania w instancji odwoławczej.

V Ca 86/21

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 września 2020 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie zasądził od strony pozwanej (...) S.A. na rzecz powoda Ł. R. kwotę 250 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztami zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku wniosła pozwana zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

W apelacji od powyższego wyroku podniesiono następujące zarzuty:

- 1) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 7 pkt. 1 lit. a) Rozporządzenia nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r.
- 2) naruszenia prawa procesowego mającego istotny wpływ na rostrzygnięcie tj. art. 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego, poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci rezerwacji inbound transfer, decyzji prezesa ULC i uznanie, że odszkodowanie jest należne, w sytuacji gdy ww. dokumenty

wskazują, iż żaden z rejsów nie został opóźniony powyżej 3 godzin, oraz że pasażer otrzymał propozycję alternatywnego transportu i nie skorzystał z niej, bowiem zdecydował się na odstąpienie od umowy i nie dotarł do miejsca docelowego.

ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Sąd Okręgowy podziela i na podstawie art. 382 k.p.c. przyjmuje za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny, odmienna jest jednak jego ocena prawna.

Apelacja strony pozwanej jest zasadna. Sąd Okręgowy nie podziela bowiem dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów jak i rozważań prawnych przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zarówno zarzut naruszenia prawa materialnego, jak i zarzut naruszenia przepisów postępowania należy uznać za trafne.

Słusznie podnosi apelująca, że Sąd Rejonowy błędnie uznał, że powód nie musiał skorzystać z alternatywnej usługi w postaci transportu naziemnego zaproponowanego przez przewoźnika, żeby mógł skutecznie dochodzić odszkodowania z tytułu opóźnienia lotu.

Zgodnie z brzmieniem cytowanego wyżej rozporządzenia odszkodowanie przysługuje w przypadku:

- odwołania lotu, na gruncie art. 5 ust. 1 lit. c) w związku z art. 7 Rozporządzenia nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r.

lub

- opóźnienia lotu, w związku z wykładnią przyjętą przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C-432/07.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie sposób nie dostrzec, że żaden z lotów nie został odwołany. Nie można również uznać, że doszło do opóźnienia w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. b) przywołanego Rozporządzenia, ponieważ jak słusznie zauważyła skarżąca, powód w ogóle nie dotarł do miejsca docelowego, a więc nie wystąpiło opóźnienie w dotarciu do miejsca przeznaczenia. Powód nie odbył podróży na trasie W. – G. ani nie skorzystał z alternatywnego środka transportu zaproponowanego przez przewoźnika, co potwierdza zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a także sam powód. W związku z tym, powód nie jest w stanie wykazać, że doszło do opóźnienia lotu powyżej 3 godzin, co jest warunkiem koniecznym zgodnie z wykładnią przepisów omawianego Rozporządzenia w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C-432/07. Należy odnieść się krytycznie do wniosku wyciągniętego przez Sąd I instancji, zgodnie z którym do opóźnienia i tak by doszło, ze względu na to, że zgodnie z logiką oraz doświadczeniem życiowym, nie jest możliwe dotarcie z W. do G. w czasie krótszym niż 4 godziny, co skutkowało by opóźnieniem powyżej 3 godzin. Nawet jeśli proces wnioskowania Sądu Rejonowego, daje się obronić na gruncie logiki formalnej, w świetle omawianego Rozporządzenia i przywołanego wyroku Trybunału Sprawiedliwości, warunkiem sine qua non wystąpienia opóźnienia, jest dotarcie do miejsca docelowego w późniejszym (ponad trzy godzinny) niż przewidziany terminie. Rozważając wystąpienie przesłanki określonej w omawianym artykule, konieczne jest fizyczne odbycie podróży, a nie potencjalne opóźnienie pozostające w sferze domniemań. Nie można zatem mówić o opóźnieniu w przypadku gdy podróżny w ogóle do miejsca nie dotarł. Nawet dokonując prokonsumenckiej, funkcjonalnej wykładni, należy stwierdzić, że rolą odszkodowania przewidzianego w przepisach rozporządzenia, jest rekompensata niedogodności i ujemnych konsekwencji odwołanych i opóźnionych lotów, o których jednak nie może być mowy, gdy jak zauważono, lot nie został odwołany, a do opóźnienia nie doszło. Stanowisko Trybunału Sprawiedliwości w omawianym wyroku jasno wskazuje, że obowiązkiem pasażera jest udowodnienie, że doznał opóźnienia w miejscu docelowym. Powyższe uniemożliwia zastosowanie w niniejszej sprawie normy określonej art. 7 ust. 1 cytowanego Rozporządzenia oraz uwzględnienia roszczenia powoda i zasądzenie na jego rzecz wnioskowanej kwoty. Tym samym Sąd Rejonowy, w zaskarżonym wyroku dopuścił się obrazy prawa materialnego, co musiało skutkować zmianą wyroku.

Odnosząc się do zarzutów procesowych, należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy, naruszył przepis art. 233 par. 1 kodeksu postępowania cywilnego poprzez dokonanie błędnej dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Całokształt okoliczności faktycznych ustalonych w sprawie, jasno wskazuje, że żaden z rejsów na trasie R. – W. – G. nie był opóźniony więcej niż trzy godziny. Ponadto, faktem niekwestionowanym przez strony sporu jest okoliczność, zgodnie z którą Ł. R. nie był pasażerem lotu na trasie W. – G. oraz otrzymał propozycję alternatywnego transportu, z której zdecydował się nie skorzystać, co spowodowało, że nie dotarł do miejsca docelowego z opóźnieniem.

Należy również zauważyć, że nawet jeśli w ocenie powoda, podróż opóźnionym lotem była bezzasadna, gdyż w wyniku potencjalnego opóźnienia nie mógł dotrzeć na swój następny lot, nie pozostającego w obrębie planu podróży lotu łączonego realizowanego przez (...) S.A, który miał realizować inny przewoźnik, pozostaje to w sferze jego osobistego ryzyka, które nie dotyczy strony pozwanej. Może on w związku z zaistniałą sytuacją dochodzić swoich praw na zasadach ogólnych prawa cywilnego, jednakże w aktualnym stanie faktycznym odszkodowanie w rozumieniu Rozporządzenia nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. nie jest powodowi należne.

Z uwagi na powyższe, wniosek apelującej o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa zasługiwał w całości na uwzględnienie. Dlatego na mocy art. 386 § 1 kpc orzeczono o zmianie wyroku i oddaleniu powództwa w całości. O kosztach postępowania w każdej z instancji rozstrzygnięto mając na uwadze art. 98 kpc oraz ostateczny wynik sporu w każdej z instancji.